

Pokud jde o nedoplatky na příspěvcích pensijního pojištění, přihlášené úřadovnou B pensijního ústavu v Praze v částce 2.325 Kč 80 h a 554 Kč 10 h, právem nařídil rekursní soud soudu prvému, by při novém rozvrhovém usnesení přihlížel k přihlášené částce 554 Kč 10 h s příslušnými úroky, ježto z výkazu o nedoplatku tom, potvrzeného co do vykonatelnosti, plyne, že se týká dolu C., takže přihláška nedoplatku toho je úplně jasná a zřetelná a nejde o nedoplatek starší dvou let; požívá proto nedoplatek ten, jak správně dovodil rekursní soud, přednostního pořadí a nebylo dovolacímu rekursu proti jeho přikázání vyhověno. Jinak se má však věc, pokud jde o druhý přihlášený nedoplatek v částce 2.325 Kč 80 h s příslušnými úroky. Šlo o dražbu tří horních těles a každé z těchto horních těles bylo samostatně vydraženo. Bylo proto povinností Úřadovny B pensijního ústavu v Praze, by učinila svou přihlášku tak, by z ní bylo zřejmo, kterého z uvedených tří horních těles se týká. Z §§ 209 druhý odstavec, 210 a 213 ex. ř. vyplývá, že veřejné orgány nemají při rozvrhu nejvyššího podání více práv, než jiní zástavní věřitelé a že platí i pro ně zásada § 210 ex. ř., podle níž lze hledět k přihlášeným nárokům jen potud, pokud byly před rozpočtovým rokem anebo při něm prokázány předloženými listinami, nebo pokud jsou zjevné z knihy pozemkové a z exekučních spisů. Podle poslední věty § 211 ex. ř. není po skončeném rozpočtovém roku doplnění přihlášky již přípustno, podle § 213 ex. ř. má soudce při odporu proti přihlášené pohledávce objasnit všechny pro rozhodnutí důležité okolnosti při rozpočtovém roku samém slyšením stran, které jsou přítomny a odporem dotčeny. Další úřední šetření zákon nepřipouští, následky nedostatečnosti písemné přihlášky a nepřítomnosti u rozvrhového roku musí nésti strana bez rozdílu, zda jest veřejným orgánem, či osobou soukromou. Učinila-li tudíž Úřadovna pensijního ústavu tak nedostatečnou přihlášku, že z ní nelze seznati, kterého z jednotlivých samostatně vydražených horních těles se přihláška týká, právem nepřihlížel první soud k přihlášce té a nesměl přihlášku tu, jak rekursní soud míní, vraceti k doplnění. Pokud rekursní soud má za to, že bylo povinností prvního soudu, by si podle § 212 ex. ř. dotazem na přítomného dlužníka Arnolda E-a zjednal jasno, kterého objektu se přihláška ta týká, nelze mu přisvědčiti, neboť dotaz takový by byl jen tehdy na místě, kdyby šlo o přihlášku jasnou a šlo by o pravost a pořadí přihlášeného nároku, dotaz takový však odpadá, když jde o přihlášku obsahově neúplnou a nejasnou. Bylo proto vyhověti dovolacímu rekursu do napadeného usnesení, pokud jím nařízeno bylo prvnímu soudu, by při novém rozvrhovém usnesení přihlížel k pohledávce v částce 2.325 Kč 80 h, přihlášené Úřadovnou B pensijního ústavu v Praze, a odepřít nedoplatku tomu uspokojení z nejvyššího podání.

Čís. 10876.

Otázka, zda a jaká dědická dohoda byla mezi svépřávními uzavřena, a zda a pokud jest dohoda závazná, jest věcí dědiců, již si ji musí po případě vyřídit sporem, její řešení není věcí pozůstalostního soudu.

O sporném nároku pozůstalé vdovy podle § 796 obč. zák., jenž nebyl dědici uznán a jehož předpoklady byly popírány, nelze rozhodovati v nesporném řízení.

Poukázal-li soud první stolice návrh na pořad práva a rekursní soud k navrhovatelově rekursu rozhodl o návrhu zamítavě, překročil svou pravomoc.

(Rozh. ze dne 15. června 1931, R I 364/31.)

Pozůstalostní soud vydal v řízení o pozůstalosti po Josefu U-ovi dvě usnesení. Prvním z nich schválil protokol o projednání pozůstalosti, předložený notářem jako soudním komisařem se změnami navrženými v protokole ve smyslu dědického narovnání mezi dědici. Druhým usnesením poukázal pozůstalostní soud pozůstalou vdovu s jejím návrhem na slušné zaopatření (§ 796 obč. zák.) na pořad práva. Do obou usnesení podala rekurs pozůstalá vdova. Rekursní soud první usnesení pozůstalostního soudu potvrdil, rekursu do druhého usnesení vyhověl potud, že zamítl návrh na přiznání slušného zaopatření ve smyslu § 796 obč. zák.

Nejvyšší soud napadené usnesení rekursního soudu i obě usnesení prvního soudu zrušil a vrátil věc prvnímu soudu, by pokračoval v projednání pozůstalosti.

Důvody:

Dovolací rekurs pozůstalé vdovy Marie U-ové jest důvodný, poněvadž napadené usnesení rekursního soudu jest ve zřejmém rozporu se zákonem. Pokud jde o usnesení soudu první stolice, jímž dědické narovnání bylo pozůstalostně schváleno, jest uvážiti, že se dědici, pozůstalá vdova a pět zletilých dětí přihlásili k dědictví ze zákona bezvýmínečně a že podle § 170 nesp. říz. záleží na nich, zda si chtějí dědictví rozdělití soudně či mimo soud, že tedy není věcí pozůstalostního soudu, by schvaloval dědickou dohodu, kterou snad uzavřeli. Otázka, zda a jaká dědická dohoda byla uzavřena a zda a pokud dohoda jest závazná, jest věcí dědiců, kterou si po případě musí vyřídití sporem, její řešení není věcí pozůstalostního soudu (§ 2 čís. 7 nesp. říz.). Právem proto vytýká stěžovatelka, že pozůstalostní soud nemůže dohodu, pokud jest nejasná, vykládati a nemůže ji svým rozhodnutím doplňovati v nesporné cestě. Proto ono usnesení prvního soudu i usnesení soudu rekursního je potvrzující odporuje zřejmě zákonu.

Zřejmě nezákonným jest i rozhodnutí soudu rekursního ad 2., které podle obsahu dovolací stížnosti jest napadáno, pokud jde o rozhodnutí o nároku stěžovatelky na slušné zaopatření podle § 796 obč. zák. Rekursní soud tento návrh zamítl, tedy o něm rozhodl věcně v neprospěch stěžovatelky, která jediná si stěžovala do usnesení prvního soudu, jenž ji s nárokem tímto poukázal na pořad práva a dal ji lhůtu jednoho měsíce, po jejímž bezvýsledném uplynutí by se mělo za to, že se uplatňo-

vání nároku vzdává. Pravdu má stěžovatelka, že tímto rozhodnutím rekursní soud, změniv napadené usnesení in peius, překročil svou pravomoc (arg. § 10 nesp, pat., §§ 462 a 497 c. ř. s. — viz též rozhodnutí z 22. listopadu 1904 čis. 16.984 G. U. 3272). Pozůstalostní soud nemůže v nesporném řízení rozhodovati (jako rozhodl rekursní soud) o tomto nároku, an jest dědici neuznáván a předpoklady proň jsou popírány, a může o něm vzhledem k otázkám, jež jest řešiti, býti rozhodnuto jen pořadem práva (rozh. čis. 1614 sb. n. s.). Stejně jako o platnosti dohody dědické při projednání pozůstalosti uzavřené a o významu dodatků jednostranných k této dohodě, také ani o sporném mezi dědici nároku pozůstalé vdovy ve smyslu § 796 obč. zák. nemožno rozhodovati v řízení nesporném a jest přenechati zúčastněným osobám, aby tyto sporné otázky pořadem práva si vyřídily (§ 2 čis. 7 nesp. říz.).

Čís. 10877.

Žalobu podle § 4 zákona ze dne 18. srpna 1918, čis. 318 ř. zák. náleží projednávatí senátu sborového soudu, nikoliv samosoudci. Nejde o takovou žalobu, nýbrž o prostou žalobu o náhradu škody, neopírá-li se žaloba o právoplatné usnesení trestního soudu, jímž by bylo uznáno na povinnost státu k náhradě škody.

(Rozh. ze dne 15. června 1931, Rv I 2188/30.)

Žalobce žaloval u krajského soudu československý stát o náhradu 10.000 Kč za utrpěnou vyšetřovací vazbu. Samosoudce krajského soudu žalobu zamítl. Odvolací soud v tříčlenném senátu napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Žaloba proti státu o náhradu škody za vyšetřovací vazbu podle § 4 zákona ze dne 18. srpna 1918, čis. 318 ř. zák. předpokládá, že bylo vydáno usnesení trestního soudu ve smyslu § 3 téhož zákona, znějící na povinnost státu nahraditi škodu. V řízení o takové žalobě může býti jednáno již jen o výši požadované náhrady, neboť otázka, je-li stát vůbec povinen nahraditi zatčenému škodu, musí býti předem rozhodnuta postupem předepsaným v § 3, to jest výhradně soudem trestním, jehož právoplatné usnesení jest pak podle posledního odstavce § 3 závazným pro další řízení. V projednávané věci není sporné, že usnesením radní komory krajského soudu trestního v Praze ze dne 25. října 1929, jež bylo na stížnost zatčeného Josefa H-a (nynějšího žalobce) potvrzeno rozhodnutím vrchního soudu v Praze ze dne 13. prosince 1929, bylo vysloveno, že Josefu H-ovi nepřísluší nárok na odškodnění za vyšetřovací vazbu. Z toho plyne, že tu není vůbec zákonného, předpokladu pro postup ve smyslu § 4 zákona čis. 318/1918 ř. z., zejména pro vznesení